

РЕШЕНИЕ

№ 5680

гр. София, 21.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Георги Бозуков

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **4631** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Столична дирекция на вътрешните работи-отдел „Пътна полиция“, чрез юрк. Д. И. срещу решение от 07.02.2020 г., постановено по НАХД № 16078/2018 г. на СРС, Наказателно отделение, 106 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 17-4332-031208/03.05.2018 г. на Зам. Началник отдел към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на М. Е. М., ЕГН [ЕГН] на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 /два/ месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. Посочва, че приетото от СРС за установено и доказано не кореспондира с приобщения по делото доказателствен материал. Твърди, че както в АУАН, така и в НП са описани всички необходими обстоятелства по чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Моли съда да отмени решението на СРС и да потвърди процесното

наказателно постановление.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – М. Е. М., ЕГН [ЕГН], не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна.

Касационната жалба е допустима - срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, от компетентен съд, в рамките на правомощията му. Постановено е в съответствие с приложимите материално-правни норми. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила.

От фактическа страна СРС е установил, че на 23.01.2017 г. около 17:30 часа в [населено място], [улица], жалбоподателят М. управлява лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Транспортер“ с ДК С 7580 ХА и пред № 1, при извършване на неподсигурена маневра „заден ход“, реализира ПТП в паркирания лек автомобил марка „Мазда“ с ДК [рег.номер на МПС], след което напуска мястото без да изпълни задълженията си като участник в произшествие.

В АУАН е отразено, че са нарушени разпоредбите на чл. 40, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, като след съставянето му препис от същия е връчен лично на М..

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 17-4332-031208/03.05.2018 г. на зам. началник на ОПП-СДВР, с което жалбоподателят М. е санкциониран, както следва: 1.) на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП; 2.) на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 /два/ месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Съдът констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на административнонаказаното лице и обуславящи отмяна на процесното НП.

Приетата за нарушена разпоредба в НП на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП гласи, че преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. Не са събрани фактически данни, въз основа на които да се формира категоричен извод, че преди да започне процесната маневра въззивникът не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, а по-скоро се изяснява, че по време на движението си назад същият не е наблюдавал непрекъснато пътя зад превозното средство.

В НП е цитирана като нарушена разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП /ДВ, бр.53 от 27 Юни 2014г./, съгласно която „водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди...“. При описание на нарушението в НП не е конкретизирано, коя от буквите а), б) или в) е визирана. Отделно от това,

санкционната норма на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП предвижда налагането на наказанията „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 1 до 6 месеца и „глоба“ от 50 до 200 лв. на водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. В хипотезата ѝ е въведено общо правило за поведение - спазване на разписаните по-горе задължения на участниците в ПТП, неизпълнението на което обуславя извод за определяне на наказание във вид и размер, посочени в същата тази норма.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на СРС, че липсата на всякаква конкретика в АУАН и НП относно механизма на ПТП, в нарушение съответно на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, ограничава процесуалното право на защита на жалбоподателя по отношение и на двата пункта на обвинението.

Въз основа на тези мотиви касационната инстанция счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.02.2020 г., постановено по НАХД № 16078/2018 г. на СРС, Наказателно отделение, 106 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1